

Margit-levelek (4.)

Vagy a pirosba hasadt csokor,
ahogy ráncosan ki- s kibólint
az időből. Mintha valahol
is lenne k. Mintha csak odakint
a fákról kinőtt ruhám hullna,
hullna vissza most. Rozsdabarna

csönd: az őszi égen szétrakott
örökkévalóság. S a tört fény
a vázán, akár fáradt, konok
jel a hiány kéklő peremén.
Leng a pohárban pohárnyi úr,
s a kéz önmagával szembesül

valami más, független térben.
És ott sincsen már, csak ami fél.
Így rezdül a vállad is itt benn,
ha egy-egy szó olykor hozzáér —,
s ez mind végtelen. A lét esendő,
s ahogy hozzám a viszony felnő,

egyre távolodom magamtól
a fényben. A megfontolt ablak
a k i z á r t vonatkozáson túl
égi szakadékot takargat. S
: szárnyas tükör ballag a napon.
(Itt minden bűnömet elhagyom.)

Post scriptum (2.)

az égen csüggedten összébbhúzza vállát a narancssárga
csíptető. hűvösödik a képek begyulladt
mezéjén, s messze, nagyon messze
van a kardvirágos kert. eltérített
fény : ez lebeg a lakhatatlanná torzult
terek fölött, ez bujkál

az elhagyott formák gödreiben. mellkasodból
 lomha, zajtalan tengerre
 nyílnak az ajtók, csikorog a tükörtelen
 part. szádban a megolvadt álom, számban
 a megolvadt álom. ahogy a főnévre
 visszaemlékszik a rag, úgy talál
 haza a képzelet is : a csalános ösvényen
 szaporán dagadnak a lábnyomok. mintha nagy víz
 lódulna ..... állók
 a kapu megnyíló ösvényében, mindörökké,
 akár a leszegett fejű tátikák. onnan
 kibírhatatlan, hogy
 itt minden csak utóirat, hogy lassú láncon szüntelen
 vállunkra csördül az ég.
 de nincsen út, csak amelyik
 hozott, az fordul mindig eléd. még
 kell a csönd, s lebillent, szürke
 kalap gurul a piros kabátban közeledő
 horizontra

Post scriptum (3.)

most ugyanúgy esik, mint amikor még
 szerelemmel szerettelek. ide menekülnek a fájdalmak,
 a vasárnap szürke falához zarándokol az a
 júniusi délután is, elfáradva végleg a képzeletben, mert
 magárahagyott és megélhetetlen. csak
 a szédület hullámszik vissza, s a váll sápadt
 remegése a fuldokló hőségben. nem
 tudhattuk, amit ma tudni éppúgy lenne jó
 : személyes halottunk úszott a virágok verejtékében. mint
 az agyonmosott ég, összement a tenger, és idegenből
 visszatérve tétován megállt köztünk
 a végtelen. hallható
 csönd rakódik a tárgyakra.
 itt vagyok, a tükörtelen
 ledöntött fényében, biztosan, akár
 a megrekedt idő. ez lesz a folyamat, innen
 látom az utat, amint egyre távolabb
 csúszik az esőben, csapongó szoknyában ott egyensúlyozol
 a végén, hajad körül riadtan verdes a sikongó
 ég